

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Бургас , 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на осми март, през две хиляди двадесет и първа година в
следния състав:

Председател: Даниела Д. Михова
Членове: Пламена К. Георгиева
Върбанова
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

при участието на секретаря Ваня С. Димитрова
като разгледа докладваното от РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА Въззивно
гражданско дело № 20202100502211 по описа за 2020 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. ГПК и е образувано пред настоящата съдебна инстанция по повод въззивната жалба на Д. В. М., ЕГН: *****, с ЛЧН *****, гражданка на ***, родена на *** г. в ***, подадена чрез упълномощения ѝ процесуален представител адв.Кутиев, против **решение № 1745 от 22.07.2020 г. по гр. д. № 4568/2019г. на Районен съд – Бургас**, с което са **отхвърлени** исквете ѝ с правно основание чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, т. 2 и т. 3 от С К против ответника- нейн съпруг М. А. М., ЕГН: ***** за обявяване за унищожен на сключения помежду им граждански брак с акт № *** г. на Община Бургас.

В жалбата са изложени оплаквания, че съдът не е обсъдил в тяхната пълна и всестранна съвкупност събраните по делото доказателства, с което е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила, довело до постановяване на неправилно и необосновано съдебно решение. Посочва се, че липсата на данни за статуса на ответника към настоящия момент относно вируса на Хепатит С погрешно е приравнено на липса на такова заболяване. Поддържа се, че съдът не е отчел, че ответната страна изрично в открито с. з. по делото заявява и признава твърденията от

исквата молба, като признава, че е болен от това хронично заболяване, както и че е вирусоносител. Отбелязва се, че е трудно да се обезпечи процеса с доказателства в тази насока поради отказа от ответната страна да се подложи на медицинска експертиза. Твърди се, че съдът е пропуснал да отчете служебно известните му факти от друг висящ пред същия състав правен спор със същите страни по гр. д. № 6801/2017 г. по описа на БРС, където е установена по-актуална информация за здравния статус на ответника не към датата на сключване на брака през 2012 г., а към 2017 г. Оспорва се изводът на съда, че в изисканата от Община Бургас документация няма данни за наличие на това заболяване /Хепатит С/ с доводи, че данните в представената документация се вписват чрез деклариране от страна на встъпващите в брак, а в преписката липса приложена кръвна картина и изследвания за вирусология, а е налице само заверено медицинско свидетелство. Поддържа се, че с представена извадка от медицинско изследване на ответника от дата 06.02.2014 г. е доказано наличието на вируса на Хепатит С. Изразено е несъгласие и с изводите на съда, касаещи психичното заболяване на ответната страна. Посочва се, че съдът не е анализирал и преценил съдържанието на представения документ от ЦПЗ, от който е видно, че лицето е „многократно“ лекувано и прегледано, като от датата 19 юни 2012 г. е свален от отчет, но не защото е излекуван, а защото е настоял за това с изрична молба. Излагат се доводи за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 161 ГПК. Изтъква се, че в свое определение в закрито с. з. от 11.02.2020 г. съдът е указал на ответника, че при несъгласие от негова страна за извършването на СМЕ по делото, ще се приложи разпоредбата на чл. 161 от ГПК, но в своя заключителен съдебен акт съдът е възприел друга позиция в ущърб на процесуално добросъвестната страна, която е направила своевременно и ясно своите доказателствени искания. Поддържа се, че за приложението на чл. 161 от ГПК няма значение дали се касае за здравен статус на ответника. Твърди се, че не са надлежно обсъдени и твърденията за наркотична зависимост у ответника, за които е ноторно известно, че водят до утежняване на останалите хронични болести у ответника. Въззивницата моли съда да отмени обжалваното решение и вместо него да постанови друго, с което да уважите заявените с исквата молба претенции. Моли за присъждане на направените съдебно-деловодни разноски и пред двете инстанции. Депозира молба, в която сочи, че желае възстановяване на предбрачното си фамилно име Ф.. В съдебно заседание въззивницата, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа жалбата си и моли съдът да я уважи.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК по въззивната жалба не е постъпил писмен отговор от въззиваемия М. А. М., като в съдебно заседание, редовно призован същият не се явява и не изпраща представител

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните доказателства,

поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В исковата молба се твърди, че страните са съпрузи, като бракът им е сключен на 20.06.2012г. Ищцата сочи, че след сключване на брака в средата на 2014г. във връзка с ин витро процедура година е узнала, че съпругът ѝ е болен от хепатит С, а по-късно през 2015г. е разбрала и, че той е метадоново зависим и участва в програмата „Доза Обич“ в гр. Бургас. Ищцата твърди също, че по време на воденото помежду им гр.д. № 6801/2017г. по описа на БРС по иск за трансформация на имущество се е снабдила с достатъчно документи, че в деня преди сключване на брака им ответникът е прекратил самоволно лечение в ЦПЗ-Бургас от 2006г. с диагноза „Шизофрения поредна фаза“. Ищцата счита, че заболяванията на ответника и наркотичната му зависимост представляват сериозна опасност за живота и здравето ѝ, както и на поколението им, като наред с това заявява, че психиатричното му заболяване е основание за поставянето му под запрещение. Соци, че горните обстоятелства пораждат интереса ѝ да иска унищожаване на брака им на горепосочените основания по чл. 47, ал. 1, т. 4 от СК.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор, като при явяването си в съдебно заседание пред първоинстанционния съд е заявил, че не оспорва твърденията в исковата молба, че болен и има хронично заболяване хепатит С, като заявява, че ищцата е знаела за това още при сключване на брака им. Соци, че вече се е излекувал и в момента е само вирусоносител, като въпреки изразената готовност да представи доказателства не е ангажирал такива в подкрепа на твърденията си, като същевременно е отказал и извършване на исканата от ищцата в първоинстанционното производство експертиза за освидетелстването му във връзка с установяване на обстоятелството дали при сключване на брака е страдал от посочените в исковата молба заболявания и дали се е излекувал от тях.

Районният съд е квалифицирал предявените искове за унищожаемост на брака на заявените две основания по чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, т. 2 и т. 3 от СК, като с обжалваното решение ги е отхвърлил изцяло.

След извършена на основание чл. 269 от ГПК служебна проверка на обжалваното решение Бургаският окръжен съд не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо. По същество и в обхвата на направените с жалбата оплаквания, настоящата съдебна инстанция намира за следното:

Съобразно фактическите твърдения в исковата молба, както правилно е приел районният съд предмет на спора по всеки от предявените искове по чл. 47, ал. 1, т. 4 от

СК е установяване дали към датата на сключване на брака са налице сочените от ищцата пречки за сключване на брак, в случая да ответника е страдал от посочените в исковата молба заболявания – хепатит С и шизофрения, първото от които следва да представлява сериозна опасност за живота или здравето по поколението или на другия съпруг по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 3 от СК, а второто - да води до поставянето му под запрещение по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 2 от СК. Доказателствена тежест за установяване на тези обстоятелства съобразно указанията на съда носи ищцата. В тежест на ответника е указано да опровергае горните обстоятелства. Освен това същият следва да докаже знанието на съпругата си за тези заболявания към датата на сключване на брака, като с оглед предвидената в чл. 47, ал. 3 от СК възможност за саниране на брака, в тежест на ответника съобразно твърденията си е да докаже, в случай, че се установи, че е бил болен от Хепатит С, че впоследствие е оздравял.

По отношение на първия иск по чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, ал.1, т. 3 от СК, касаещ заболяването Хепатит С, безспорно е установено по делото, че то представлява опасност за живота и здравето и на поколението и на другия съпруг, поради което е пречка за сключване на брак, само ако другия съпруг не знае за него. По делото се установява, че с оглед разпределената доказателствена тежест ищцата е поискала извършване на съдебно-медицинска експертиза за установяване на здравния статус на ответника. В съдебно заседание макар да е заявил, че признава, че е болен и, че има хронично заболяване хепатит С, въпреки дадените от съда указания, че може да приложи санкцията по чл. 161 от ГПК, ответникът е отказал да даде съгласие за извършването на исканата експертиза. С оглед отказа да се подложи на нужните изследвания, пред районният съд поисканата от ищцата експертизата не е извършена. Съобразно т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС такава е допусната във въззивното производство, но само по писмени данни, последващи сключване на брака. В заключението си вещото лице е посочило, че макар от данните по делото да се установява, че през 2014г. ответникът е бил вирусоносител на хепатит С, не може да се посочи откога датира заболяването, в т.ч. дали към датата на сключване на брака – 20.06.2012г. ответникът е бил болен от хепатит С и дали е оздравял. Вещото лице е заявило, че за да даде точен отговор на въпроса дали към датата на сключване на брака ответникът е страдал от хепатит С, респ. дали впоследствие е оздравял и кога, е нужно на ответника да се направят изследвания. Съдействие за извършването им обаче последния е отказал въпреки признанието си, че е бил болен от това заболяване при сключване на брака и въпреки указанията по чл. 161 от ГПК.

С оглед гореизложените обстоятелства настоящата съдебна инстанция намира за основателни оплакванията в жалбата, че при анализ на доказателствения материал районният съд не е взел предвид направеното от ответника в първото съдебно

заседание признание, че при сключване на брака е бил болен и има хронично заболяване хепатит С, както и, че неправилно съдът е отказал да приложи указанията на ответника последици по чл. 161 от ГПК, свързани с отказа му да бъде освидетелстван във връзка с исканата от ищцата медицинска експертиза.

Съгласно чл. 175 от ГПК направеното от страната или от неин представител признание на факт се преценява от съда с оглед на всички обстоятелства по делото. Действително в случая признанието на ответника, че е бил болен от Хепатит С при сключване на брака не е подкрепено от каквито и да е други доказателства по делото, но съдът счита, че това се дължи именно на недобросъвестното поведение на ответника, тъй като макар да признава за заболяването си и да твърди, че вече се е излекувал, той не е дал съгласие за освидетелстването си по реда на чл. 206 от ГПК с цел установяване на този факт по надлежния процесуален ред. Липсата на съдействие от ответника е довело до невъзможност за попълване на делото с достоверни доказателства, именно поради отказа на ответника да съдейства за това още в първоинстанционното производство при изричното указване от районния съд за последиците по чл. 161 от ГПК. Тъй като приложението на чл. 161 от ГПК съставлява санкция за недобросъвестното поведение на страната, която е попречила за попълване на делото с доказателства, с оглед процесуалното ѝ поведение съдът може да приеме за осъществени само такива недоказани факти, които тази страна, направила искането и от които тя черпи благоприятни последици. В случая искането за експертно заключение е направила ищцата, с оглед доказателствената тежест, която носи за доказване на твърденият от нея факт, че ответникът е бил болен от Хепатит С към датата на сключване на брака им. Тъй като се касае за здравен статус, чиято проверка може да се извърши само чрез изследвания на ответника, единствената възможност за ищцата за доказване на твърденията си е чрез съдействие на ответника за извършването им. С отказа си да бъде освидетелстван ответникът е възпрепятствал доказването по смисъла на чл. 161 от ГПК, поради което настоящата съдебна инстанция счита, че неправилно районният съд е отказал да приеме недоказания факт за съществуващ, по съображения, че се касае за установяване на здравословно състояние на лице. В тази връзка следва да се отбележи, че за приложение на последиците по чл. 161 от ГПК законът не прави разлика за вида на доказателственото средство, което подлежи на извършване. Условие за приложението на нормата е да е налице неоснователно възпрепятстване от страната, която не изпълнява свое процесуално задължение, така, че да пречи на другата страна да попълни делото с доказателства в изпълнение на вменената ѝ доказателствена тежест. Затова както с оглед поведението му на основание чл. 161 от ГПК, така и с оглед признанието на неизгодния за него факт, че е бил болен към датата на сключване на брака, настоящата съдебна инстанция приема за доказан факта, че ответникът е страдал от заболяването Хепатит С към датата на сключване на брака, което заболяване може да представлява

сериозна опасност на живота или здравето на поколението или другия съпруг. Въпреки доказателствената тежест, която носи ответникът не доказва, че вече е оздравял, за да може да се приеме, че бракът е саниран по смисъла на чл. 47, ал. 3 от СК, както и, че ищцата е знаела за това заболяване при сключване на брака.

С оглед горните съображения настоящата съдебна инстанция намира, че иска по чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, ал. 1, т. 3 от ГПК се явява основателен и следва да се уважи, като на основание чл. 48, ал. 3 от СК съобразно искането на ищцата, следва да бъде ѝ възстановено предбрачното ѝ фамилно име „Ф.“ .

По отношение на иска по чл. 47, ал. 1, т. 4 вр.с чл. 7, ал. 1, т. 2 от СК настоящата съдебна инстанция напълно споделя възприетата от районния съд фактическа обстановка, преценена на базата на събраните в първоинстанционното производство доказателства, както и направения извод, че няма данни към датата на сключване на брака ответникът да е страдал от шизофрения, в т.ч и да продължава да страда от посоченото психиатрично заболяване, към които мотиви препраща на основание чл. 272 от ГПК. Липсата на такова заболяване към датата на сключване на брака не се опровергава, а напротив допълнително се потвърждава и след извършване на допуснатата във въззивното производство съобразно т. 3 от Тълкувателно решение № 1 от 09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС съдебно-психиатрична експертиза, по която вещото лице е дало заключение, че към датата на сключване на брака -19.06.2020г. ответникът не е страдал от шизофрения. Това означава, че не е налице твърдяната от ищцата пречка за сключване на брак по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 2 от СК, поради което иска за унищожаемост на брака на това основание се явява неоснователен. Що се касае до наркотичната зависимост на ответника, такава действително е установена по делото, но сама по себе си не е пречка за сключване на брак, поради което както правилно е приел районния съд същата не е основание и за неговата унищожаемост на което и да е от основанията по чл. 47, ал. 1 от СК.

С оглед гореизложеното, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която е отхвърлен иска по чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, ал. 1, т. 3 от СК, като вместо него следва да бъде постановено ново, с което този иск да бъде уважен, както бъде възстановено предбрачното име на ищцата "Ф.". В останалата част досежно иска по чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, ал. 1, т. 2 от СК поради съвпадане на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на първоинстанционния съд БРС за неоснователност на този иск, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на въззивницата следва да се присъдят направените пред двете инстанции разноски, в размер на 387.50 лв., изчислен съразмерно с уважената част от исковете. Разноски в

полза на ответника не следва да се присъждат, поради липса на такова и искане и доказателства за направени разходи по делото.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1745 от 22.07.2020 г. по гр. д. № 4568/2019г. на Районен съд – Бургас, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен иска за обявяване за унищожен на основание чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, т. 3 от СК на сключения между страните граждански брак с акт № *** г. на Община Бургас, като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОБЯВЯВА за **УНИЩОЖЕН** основание чл. 47, ал. 1, т. 4 вр. с чл. 7, т. 3 от СК сключения между съпрузите Д. В. М., ЕГН: *****, с ЛЧН *****, гражданка на ***, родена на *** г. в ***, и М. А. М., ЕГН: *****, с адрес: *** граждански брак с акт № *** г., съставен от Община Бургас.

ВЪЗСТАНОВЯВА предбрачното фамилно име на съпругата „Ф.“.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА М. А. М., ЕГН: *****, с адрес: *** **ДА ЗАПЛАТИ** Д. В. М., ЕГН: *****, с ЛЧН *****, гражданка на ***, родена на *** г. в *** направените пред двете инстанции разноси размер на **387.50 лв.**, изчислени съразмерно с уважената част от исковите.

Препис от решението да се изпрати на Служба „ГРАО“- Бургас.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 2, т. 2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____